

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ α' Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασί τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἀπασί τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΟΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝΤὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Δούκισσα τοῦ Αλενçon (εἰκὼν). Καθημερινὰ ἐντυπώσεις, εἰ-
κόνες ἐξοχῆς. Ἀγροτικὴ οἰκογένεια. Ἀγνωστοὶ ἡρώδεις. Φιλολο-
γικαὶ σελίδες. Ὁ Βιργίλιος (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ
νευρασθένεια τῆς ἀμφιβολίας (ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου. Συμβου-
λαί. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς).

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου φίλη,

Δροσιὰ, δροσιὰ, δροσιὰ! Τέλος πάντων
ἀναπνέω ἀέρα καὶ ὄχι ἀτμὸν χλιαρὸν,
ὅπως εἶχε καταντήσῃ ἐσχάτως εἰς Ἀθή-
νας. Ἀναπνέω ἀέρα δροσερὸν, ἀγνόν, ζωο-
γόνον, ἀέρα σκορπίζοντα ἀνὰ τὸ ἄπειρον
ἀρώματα καὶ εὐωδίας, ἀγνώστα εἰς τὰς
πόλεις μὲ τοὺς πυκνοὺς συνοικισμοὺς καὶ
τὴν σκόνιν καὶ τὰ μολύσματα, τοὺς ἄχω-
ρίστους αὐτοὺς συντρόφους τῶν θερινῶν
μηνῶν.Δὲν εἰξεύρω, ἂν ποτε ἡσθάνθης, ὡς αἰ-
σθάνομαι ἐγώ, τὴν ἡδονὴν αὐτὴν, τὴν μέ-
θην, τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ
δροσεροῦ τῆς ἐξοχῆς ἀέρος, ὁ ὁποῖος εἰσδύει
εἰς τοὺς πνεύμονας, ἀποκομίζων μαζῇ του
ὅλας τὰς θωπείας καὶ τὰ φιλήματα καὶ
τὴν μουσικὴν τοῦ ψιθυρισμοῦ τῶν δένδρων, διὰ τοῦ πυκνοῦ
φυλλώματος τῶν ὁποίων διυλίζεται καὶ καθαρίζεται καὶ ροφᾷ
τὴν μαγικὴν ζωὴν, ἣν σκορπίζει γενναιότατα παντοῦ.Πρὸ πάντε ὅλων ἡμερῶν ἀπολαμβάνω τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν
ζωὴν, μεθ' τὴν μέθην τῶν αἰσθήσεων, τὴν ὁποίαν οἱ σοφοὶ

Ἡ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΟΥ ΑΛΕΝÇΟΝ

ἡ καθεῖσα εἰς τὴν ἐνεργητικὴν ἀγορὰν
τῶν Παρισίων

δὲν κατέταξαν ἀκόμη εἰς ὠρισμένην τάξιν φυσιολογικῆς κατα-
στάσεως, ἕως ἀκριβῶς, διότι ἀποτελεῖ τὸν ὑπέρτατον τρόπον
τῆς εὐγενοῦς καὶ ἀγνῆς ἀπολαύσεως τῆς ζωῆς.Ἀπέναντι ἐδῶ, ἀπὸ τοῦ παραθύρου, τὸ ὅποῖον μετ' ἡμετέρας
μεύει ὡς γραφεῖον, ἔχω ὥρατον ἀναπεπταμένον ὀρίζοντα, τὸν
πλακισιούμενον κάτω πέραν ἐκεῖ ἀπὸ μακρὰν ἄλυσιν λοφί-σκων, οἱ ὁποῖοι ἐξαπλώνουν τὰς γυμνάς
ράχεις τῶν μὲ τὰ πλέον γραφικὰ καὶ ἐλα-
στικὰ καὶ εὐκαμπτα καὶ χαριτωμένα σχή-
ματά των. Ὁ οὐρανὸς αὐτὴν τὴν στιγμὴν,
ὅπου ὁ ἥλιος εἶναι ὑψηλὰ, δὲν εἶναι οὔτε
γαλανός, οὔτε λευκός, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐν
νέφος διακόπτει τὴν ἄχρουν σχεδὸν διαφά-
νειαν τοῦ αἰθέρος, ὁ ὁποῖος τὸν περικαλύ-
πτει. Εἰς τὸ νεκρὸν αὐτὸ καὶ ἄχρουν σύν-
ολον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν λόφων σκορ-
πίζει τοὺς ζωηροὺς τόνους ὅλης τῆς κλί-
μακος τοῦ πλησίου χρώματισμοῦ του τὸ
πράσινον ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ κιτρίνου, τοῦ
λευκοκιτρίνου σχεδὸν μέχρι τοῦ σκοτεινοῦ
φαιοπρασίνου, τὸ ὅποῖον μακρὰν πέραν ἐφ'
ὅσον τὰ ὑψικόρυφα δένδρα ζητοῦν ταλαν-
τευόμενα νὰ φθάσουν εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἀ-
πείρου, σκουραίνει, τονίζεται καὶ χρωμα-
τίζεται σχεδὸν μαῦρον, ὥστε ἡ καλλιτέ-
χνης φύσις ἐκεῖ εἰς τὸ τέλος τῆς εἰκόνης
τῆς ἀνεκάτφε τὰ χρώματά της καὶ ἐ-

μουντζούρωσε τὰ πινέλα της.

Ἀλλὰ τὸ κάλλος τῆς εἰκόνης δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὴν
πλουσίαν καὶ ποικίλην τῶν χρωμάτων ἐναλλαγὴν. Τὸ κάλλος
τῆς ἔγκειται εἰς τὰς γραμμάς, τὰς ὁποίας ἡ χλόη καὶ οἱ
θάμνοι καὶ τὰ δεινύλλια καὶ τὰ δένδρα σχηματίζουν, ἐφ'

ὅσον ἀπομακρύνονται πρὸς τοὺς λόφους καὶ πρὸς τὸ ὄρειον, εἰς εἶδος ἐπικλινούσης χρωματιστοῦ ἀμφιθεάτρου, ἐστρωμένου μετὰ τοὺς πολυτελετέρους τάπητας, τοὺς ὁποίους τότε ἀρμονικὰ ἐξυφαίνει ἡ φύσις, ἡ γύη τῶν χρωμάτων καὶ τῶν γραμμῶν νύμφη.

Νὰ ἀποπειρῶμαι νὰ σοὺ μεταδώσω καὶ ἀμυδρῶς καὶ ἀτέλως ἀντιγραφμένην τὴν εἰκόνα αὐτὴν μοῦ φαίνεται τόλμημα. Ἀρκεῖ νὰ σοὺ εἴπω ὅτι ἐνῷ ἐμπρὸς μου μόλις σκεπάζεται τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ δειλὰ τῶν λαχανικῶν φυλλώματα καὶ ποὺ καὶ ποὺ σκιάζεται μετὰ τὴν σκιά ἐνὸς ὁπωροφόρου δένδρου, πέραν ἐφ' ὅσον προχωρῇ, τὰ δένδρα συμπυκνώνονται καὶ καταλήγουν εἰς πυκνότερον ἐλαϊῶνα, εἰς τὰ ἀργυρόφαια φυλλώματα τοῦ ὁποῦ ο ἥλιος προσπίπτων μετὰ τὰς ταλαντεύσεις τοῦ ἀνέμου, ἀπαστρέφει καὶ σκορπίζει μεταλλικὰς ἀνακλαμπὰς λευκαργύρου καὶ ἀνακλυμένου ἐνταυτῷ μολύβδου.

Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ δροσερὰ χλόη καὶ αἱ μεθυστικαὶ ἀμπελοὶ καὶ τὰ δεινὰ δένδρα, τὰ μικρὰ καὶ τρυφερά ἀκόμη, καὶ αὐτὰ τὰ ὁπωροφόρα δένδρα, τὰ ὁποῖα εἰς ποικιλίαν σχημάτων σκορπίζουν τὴν σκιά τῶν ἐπὶ τῆς νεοσκαμμένης γῆς, ἐταξάν ἐκεῖ πέραν φρουρὰν χαλυβδόσκεπασμένην τὰς συστοιχίας τῶν γηραιῶν ἐλαίων, αἱ ὁποῖαι πυκναί, συμπαγεῖς ἐδῶ, ὑψηλαὶ καὶ εὐκαμπτοὶ ἐκεῖ ἐκτίνοισι τοὺς στιβαροὺς βραχίονας τῶν εἰς μεγάλην κυκλοτερῆ ἔκτασιν, κυμαίνουσι μεγαλοπρεπῶς ὀφιοειδῶς εἰς ἐλιγμούς ἡδονικούς, εἰς κινήσεις φιλαρέσκου σιλφίδος τὴν ἀργυρίζουσαν κόμην τῶν, ἥς ἐκείνη κινήσις γεννᾷ καὶ φαικίσιν, ἐκείστη ἀναστροφή ἀποτελεῖ καὶ μεγαλοπρεπῆ τῆς φύσεως θωπεῖαν.

Καὶ μένω ὥρας πολλὰς οὕτω, ἀπολαύουσα τοῦ θεάματος τῆς ὥρας αὐτῆς σκηνογραφίας, τῆς ὁποίας τὰ κάλλη ὑμεῖς ἀκούρατος ἀπὸ πρῶτης μέχρις ἐσπέρας ὁ τέττιξ, τὸ πλέον λάλον ἐντομόν τῆς δημιουργίας, ὁ ὁποῖος γεννᾷται, ζῇ καὶ ἀποθνήσκει, ψάλλων ἀκούρατος τὸ μονότονον ἥχημα του, τὸ ὁποῖον καταναλίσκει ὁλόκληρον τὴν ὑπαρξίν του.

Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν ἀπομακρυσμένην αὐτὴν τοῦ Ἀμαρουσίου γωνίαν, τὴν σκεπασμένην ἀπὸ προκυνίους λεύκας καὶ γιγάντια πεῦκα καὶ μεγαλοπρεπεῖς πλατάνους εὐρίσκονται εἰς ἄμυσον μετὰ τὸν θεὸν συνάφειν, χωρὶς νὰ παρεμβαίνειν ποσὼς μεταξὺ μας αἱ κακίαι καὶ μικροπονιρίαι τῶν ἀνθρώπων.

Μία ἀγροτική οἰκογένεια

Μὴ νομίσῃς διὰ τοῦτο ὅτι ἔγεινα μιτάνθρωπος καὶ ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας δὲν ἀντικρύζω καὶ ψυχὴν ζωσάν. Εἰςέυρεται ὅτι εἰς τὰς ἐξοχὰς τῶν Ἀθηνῶν ὁ συνοικισμὸς τὸ θέρος εἶναι πυκνότερος, καὶ ὅτι ἡ πόλις ὁλόκληρος σχεδὸν μεταφέρεται δι' ὀλίγας τοὐλάχιστον ὥρας εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἀλλ' ἡ ἰδική μου γωνία εἶναι ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τοῦ ἐντὸς, εἶναι κρυμμένη εἰς ἀπέραντον κήπον, τὸν ὁποῖον καλλιεργεῖ ἀπὸ πρῶτης μέχρις ἐσπέρας ἡ πλέον πρωτότυπος ἀγροτικὴ οἰκογένεια, τὴν ὁποῖαν εἶδ' ἄν ποτε.

Ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πηλαίου μετὰ τὴν γῆν καὶ ἀπολαμβάνουν μετὰ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου τῶν τὰ εὐεργετικὰ δῶρά της, ὁ κηπουρὸς μου καὶ ἡ σύντροφός του ἂν καὶ νεώτατοι ἔχουν ἤδη ἀποκτήσει ἡμίσειαν περίπου δωδεκάδα παι-

δίκα, τῶν ὁποίων καύχημα καὶ κορωνὶς εἶνε εἰς μικρὸς μονογενὴς υἱός.

Ἡ πρώτη μου σκέψις, εὐθύς ὥς ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γείνω σύνοικος τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ἦτο νὰ τοὺς οἰκτερῶ διὰ τὴν πολυμελῆ τῶν οἰκογένειαν καὶ διὰ τὴν βασιανισμένην ζωὴν, τὴν ὁποῖαν ζοῦν. Ἀλλ' ἐφόσον αἱ ἡμέραι παρέρχονται καὶ μελετῶ περισσότερο τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τῶν, τότε περὶ τοῦ ὅτι ἡ πραγματικὴ εὐτυχία βραβεύει εἰς τὸ ἀπέραντον αὐτὸ περιβόλι τῶν ἀγροτῶν, τῶν ὁποίων τὰ παιδιὰ αὐξάνουν καὶ ἀναπτύσσονται ζωηρὰ, ὑγιῆ, εὐσταθῆ, ὥς τὰ λαχανικὰ τοῦ κήπου τῶν, τὰ ὁποῖα μετ' ἴσης ἐπιμελείας καλλιεργοῦν.

Τὸ σπιτάκι τῶν εἶναι μικρόν, πολὺ μικρόν, μάλιστα ἐν δωματίον. Ἀλλ' εἰς τὸ τοῦ χρησιμεύει τὸ δωματίον αὐτό, εἰμὴ ἵνα διέλθουν μέσα ἐκεῖ ὥρας μόνον τινὰς τῆς νυκτός; Καὶ μετὰ ποῖας πολυτελεῖς αἰθούσας, μετὰ ποῖα μεγαλοπρεπῆ μέγαρα δύναται νὰ συγκριθῇ τὸ πρασινοστρωμένον καὶ πρασινοσκεπασμένον ὑπαίθριον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ περνοῦν τὰ τρία τέταρτα τοῦ βίου τῶν; Ποῖα ἀρώματα καὶ μύρα σκορπισμένα εἰς τὸν τεχνητὸν βίον τῶν αἰθουσῶν μας ἡμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μετὰ τὸν ἀέρα τῶν πεύκων καὶ τῆς δάφνης, τὸν ὁποῖον αἱ εὐράνιαι ἀκτίνες σκορπίζουν περὶ τὰς αὐτοσχεδίους κλινὰς τῶν μικρῶν ἀγροτοπαίδων, ὅταν ὥς ἄλλοι Σαρδανάπαλοι ἐξαπλόνωνται κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας εἰς τὰς πητας ἀλθινοῦς ἀπὸ λεβάντας καὶ χλόης; Ποῖον decor ὑπνοδωματίου ὑπῆρξεν ποτε πολυτελέστερον, ποῖα πρκαπετάσματα πολυτίμα ἀπέκρυψαν μέχρι σήμερον τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ἐσκέρπιζαν τὴν δροσερὰν σκιά τῶν εἰς τὰ περίξ καὶ ἐξεκούρατον τὸ βλέμμα, καὶ ἐστόλισαν τοὺς τοίχους μετὰ τὴν πολυτέλειαν οἱ ἀνὰ τοὺς τοίχους καὶ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων ἀναρριχώμενοι καὶ πλουσίως ἀποστίλνουντες μετὰ τὸ ὥρατον φύλλωμά τῶν κισσοὶ καὶ αἱ εὐκαμπτοὶ καμπανέλλαι καὶ τὰ λεπτὰ πετάσματα γικσεμιά, τὰ ὁποῖα εἰς τὸς ἀναρτῶνται καὶ ἐκτυλίσσονται καὶ περιπλέκονται θυμάσια δικτυωτά, καὶ τότε χυνοῦν χυμὸν ζωῆς καὶ τόσον σκορπίζουν σφρίγος καὶ τόσην μετὰ δίδουν ζωογόνον εὐρωστίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον;

Καὶ ποῖα ὀρχήστρα, ποῖα μουσικὴ συμφωνία ἡμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν μέθην τῶν μονωθῶν τῆς ἀηδόνος, καὶ τῶν χορικῶν κοντσέρτων, τὰ ὁποῖα καθεὶς πρῶτονίζουσιν αἱ ὑπολαίδεις καὶ οἱ σποῖνοι καὶ αἱ χελιδόνες πρὸς τὴν αὐγὴν τὴν ροδοσκεπασμένην, τὴν προσπαθοῦσαν νὰ κρύψῃ ὑπὸ τὰ πύρινα παραπετάσματά της τὸν τολμηρὸν τῆς νυκτός διώκτην, τὸν ὑπερκαίθεριον αὐτὸν ἐραστήν της, ὁ ὁποῖος μετὰ τὰ φλέγοντα βέλη του θερμαίνει καὶ ἀναφλέγει καὶ αὐτὴν τὴν νεκρὰν φύσιν;

Καὶ ποῖα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπόλαυσις, ποῖα ἐορτὴ καὶ πανήγυρις, ποῖα τεχνητὴ φαντασμογορία ἡμπορεῖ ποτε νὰ συγκριθῇ μετὰ τὸ θέαμα ὅλων τῶν περωτῶν τῆς δημιουργίας ἐντόμων, ἀπὸ τὰς πολυχρώμους πεταλούδας καὶ τὰς χρυσοκωνυχίδας, τὰς θωρακισμένας μετὰ τὰ ὠραιότερα μεταλλικὰ χρώματα καὶ τὰς μεγαλοπρεπῶς βομβοῦσας μελίσσας καὶ ὅλην τὴν χορείαν τοῦ περωτοῦ μικροκόσμου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πρῶτης μέχρις ἐσπέρας ὀργιζέται τελεῦστα ἔλματα καὶ στάσεις καὶ ἐρωτικὰς ὀρχήσεις ἀνὰ τὸ αἰώνιος θάλλον καὶ αἰώνιος σαρφεύεινον φύλλωμα τῶν φυτῶν;

Πῶς θέλεις λοιπὸν εἰς τὴν τῆς φύσεως πολυτέλειαν, εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πλέουν κυριολεκτικῶς, νὰ αἰσθάνονται τὰς ἐλλείψεις τῆς τεχνητῆς, τῆς ψευδοῦς, τῆς ἐπιμυθισμένης μας ψυχῆς; Πῶς θέλεις τὰ μικρὰ αὐτὰ τῶν ἀγροτῶν παιδιὰ νὰ μὴ μεγαλύνουν ροδοκόκκινα, μετὰ τὴν ζῶν εἰς τὰς κινήσεις τῶν, μετὰ τὸν φῶς εἰς τὰ μᾶτια τῶν μετὰ τὴν ἀγνὴν καὶ ἄδολον χαρὰν εἰς τὰς παιδικὰς ψυχὰς τῶν; Πῶς θέλεις τὸ μαῦρον ψωμί, τὸ ὁποῖον τρώγουν, τὸ ἀκαθάρστον, τὸ περιέχον ὅλα τὰ ζωικά στοιχεῖα σου, τὸ τοῦ ὄνου τοὺς μῦς καὶ σκληρύνον τὰς σάρκας περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ζυμαρὰ καὶ τὰς πτωμαίνας τῶν κρεάτων, τὰς ὁποίας κατενάλισκουν τὰ ἀρχοντοπαῖδά μας νὰ μὴ εἶναι ὅλα ὑγεία καὶ ζωὴ, νὰ μὴ εἶναι περισσότερο ἄνθρωποι ἀπὸ τὰς μεταξοφορεμένας μαριονέττας μας τῶν πόλεων;

Καὶ οἱ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι βλέπουν τὰ παιδιὰ τῶν νὰ μεγαλύνουν οὕτω ζωηρὰ καὶ ἄκοπα, χωρὶς πολλὰς φροντίδας, χωρὶς ἐξοδα καὶ μερίμνας, χωρὶς ἀσθενείας καὶ ἀγρυπνίας, οἱ ὁποῖοι συνεργάζονται μετὰ αὐτὰ, εὐθύς ὥς ἀρχίσουν νὰ ἔχουν, τὴν δύναμιν νὰ ἐργασθοῦν, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ κοπιᾶζουσιν, ἀποκτοῦν ὅμως καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἀντέχουν εἰς τοὺς κόπους, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἀδελφόνονται εἰς ὅλα, πιστοὶ, ἀγαπημένοι τίμιοι, ἄδολοι, εὐκρινεῖς εἰς τὰ αἰσθήματά των, πῶς νὰ μὴ εἶναι εὐτυχεῖς, εὐτυχέστεροι ἀπὸ ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι ζῶμεν σκλάβοι τῶν τύπων πάντοτε μετὰ ἐν οἰονδήποτε προσωπεῖον εἰς τὸ πρόσωπον, μετὰ μειδίματα, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν μορφασμούς, μετὰ λόγια μεγάλᾳ διερμηνεύοντα συνεχῶς μικρὰ καὶ τεχνητὰ καὶ ἐπιτηδευμένα αἰσθήματα;

Ἰδοὺ δικτὶ ζηλεύω τὴν ζωὴν τῶν τὴν φυσικὴν, τὴν ἀληθινὴν καὶ τέρπομαι μετὰ τὴν συντροφίαν τῶν μικρῶν τῶν, τὰ ὁποῖα ἐδῶ εἰς τὴν θάλλουσιν ἐξοχὴν συμπληροῦν τὴν ὥραιαν εἰκόνα, ἡ ὁποία καὶ Θεὸς ἀκόμη ἀναδεικνύει ἄδολώτερον, ἀγαθότερον καὶ πλέον εὐκρινῆ.

Ἀφανεῖς ἡρωῖδες

Ἐννοεῖς ὅτι ὅσον καὶ ἂν ἡσθάνομαι μεγάλην καὶ ἐπείγουσαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀλλαγῆς τῆς ζωῆς, οὐχ ἤττον ἡσθάνομαι καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μένω εἰς τὴν πόλιν, παρέχουσα τὴν συνεργασίαν μου εἰς τὸ ἔργον τῆς «Ἐνώσεως», τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ πάντοτε εὐεργετικὸν καὶ μέγα καὶ θαυμαστὸν διὰ τὸ μέλλον προοιωνιζόμενον καλὰ.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο μετὰ ἐβόηθησαν πολῖται φίλοι καὶ συνεργάτιδες, μεταξὺ τῶν ὁποίων μίαν μόνον βοηθὸν μου θὰ σοὶ γνωρίσω σήμερον, τὴν δεσποινίδα Εἰρήνην Νικολαΐδου, ἥτις ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς «Ἐνώσεως», οὕτε μίαν καὶ ἡμέραν ἐπαυσε παρέχουσα τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας της εἰς τὸ ἔργον, ἀκάματος ἀνεξάντλητος, ἀφωσιωμένη εἰς τὸ καθήκον χωρὶς μεμψιμοιρίας, χωρὶς διαταγμῶς.

Ἀνῆκει ἡ κόρη αὕτη εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν προωρισμένοι νὰ ἐργάζονται καὶ δημιουργοῦν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, λησμονοῦντες ἐντελῶς ἑαυτούς. Πρόσφυγες Κρήτες, οἰκογένεια ἐβέρων, πρόσφυγες Θεσσαλοὶ, τραυματίαι, νοσοκομεῖα, γραφικὴ ἐργασία ἐν ἡ πολυτίμους ἐπίσης παρέσχεν ἐκδουλεύσεις ἡ δις Μαρία Μαντζαβίνου, παντοῦ πρωτηγωνίστησεν ἀληθῆς τοῦ καθήκοντος στρατιώτης, εἰς πάντα εἶναι πρόθυμος, τὰς δυσκολώτερας καὶ μάλιστα ἐπιπόνους ἀνα-

λαμβάνουσα πάντοτε ἐργασίας, ἐτοίμη νὰ ἐκάστοτε νὰ ἀναλαμβάνῃ καθήκοντα, νὰ νὰ παρέχῃ δείγματα τῆς μεγάλης καὶ χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεώς της.

Ἀλλὰ καὶ πόσαι ἄλλαι κυρίαι καὶ δεσποινίδες δὲν ἐπεδείξαν αὐταπαρνήσιν καὶ ἀληθῆ ἡρώδημα εἰς τὸ ἔργον τῆς «Ἐνώσεως»! Πόσαι μέχρι τῆς χθὲς ἀβροδίαιτοι, δὲν μετεβλήθησαν ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην εἰς ἡρώδαιδας, ἐφαμίλλους ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἀπαρνούμεναι τὸν κόσμον ἀναλαμβάνουν ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος τὸ μέγα τοῦ παρηγόρου ἔργον.

Ἡ δεσποινὶς Σοφία Βαλτατζή, κόρη ἐξ ἀρχοντικοῦ καταγομένη φαναριωτικοῦ οἴκου, δὲν προσήλθεν ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰς τάξεις μας καὶ ἀκούρατος, ἀκαταπόνητος δὲν εἰργάσθη πάντοτε εἰς τὴν πρώτην καὶ ἐπικίνδυνον γραμμὴν, ἀναλαμβάνουσα τὸ ἔργον ἀπλῆς νοσοκόμου εἰς τὰ νοσοκομεῖα Βάλου, Λαμίας καὶ Βονίτης, καὶ καταστὰς ὁ παρήγορος ἄγγελος τῶν δυστυχῶν τραυματιῶν, οἵτινες μετ' ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης ἀναφέρουν μέχρι σήμερον τὸ ὄνομά της; Καὶ τώρα ὅτε ὁ τύφος, ἡ ἐπικίνδυνος αὕτη μεταδοτικὴ νόσος, ἤρχισεν νὰ θερίζῃ τοὺς εἰς τὰ σύνορα ἄνδρας, δὲν προσνήχθη μετὰ τῶν πρώτων νὰ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ ἀναλάβῃ τὴν σύστασιν νοσοκομείου, διακινδυνεύουσα καὶ τὴν ζωὴν της ἀκόμη εἰς τὰ νὰ ἐκδοῦται θύματα τῆς ἐθνικῆς μας συμφορᾶς; Καὶ δὲν ἐθαύμασαν καὶ θαυμάζουν οἱ ἐκεῖ ἱατροὶ τὴν αὐταπαρνήσιν καὶ αὐτῆς καὶ τῆς ἰσοτιμίας εἰς τὸ καλὸν συντρόφου καὶ συνεργάτιδος της, δος Ἑλένης Σούτσου, ἡ ὁποία μετ' ἴσης αὐταπαρνήσεως καὶ ἀγάπης εἰργάσθη πάντοτε μετὰ τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκον ἐτοιμον, πάντοτε πρόθυμος νὰ μεταβῇ ὅπου ὁ κίνδυνος καὶ ὁ πόνος καθίστα ἀναγκαίαν τὴν παρουσίαν της;

Καὶ εἰς τὸ ἐδῶ ἀκόμη νοσοκομεῖον πόσαι κυρίαι καὶ δεσποινίδες δὲν εἶχον ἐγκαταλείψει καθ' ὁλοκληρίαν τὰς ἐργασίας τῶν καὶ τὰς συνήθεις οἰκιακὰς ἀσχολίας τῶν, ἵνα ἀπὸ πρῶτης μέχρις ἐσπέρας καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα παρέχουν τὰς φροντίδας καὶ ὑπηρεσίας τῶν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουσιν τὸ αἶμά των πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος;

Αἱ κ. κ. Φανή Ζαλοκώστα καὶ Μαρία Π. Σκουζέ καὶ Πολύμνια Καμάρα μετὰ τῶν θυγατέρων της καὶ Βρυζάκη καὶ Ὀλγα Γ. Ὀρφανίδου καὶ Ἑλένη Λουριώτου καὶ αἱ δεσποινίδες Ράλλη καὶ Παπουτσοπούλου καὶ Δρακονταεῖδη καὶ Δεῖλακη καὶ πόσαι ἄλλαι, ὧν τὰ ὀνόματα λησμονῶ τὴν στιγμήν αὐτὴν δὲν ἐπετέλεσαν τὸ καθήκον τῶν μετὰ θαυμαστῆς αὐταπαρνήσεως;

Καὶ αἱ νεαρὰ φοιτήτρια τῆς ἱατρικῆς δος Κατσίγρα καὶ Ἀντωνιάδου δὲν ὑπῆρξαν ἐπίσης πολῖται τῶν χειρουργῶν βοηθοὶ εἰς ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τῆς «Ἐνώσεως», παρασχούσαι ἀληθῶς ἀνεκτιμήτους καὶ πολυτίμους εἰς τὸ νοσηλευτικὸν ἔργον τῆς «Ἐνώσεως» ὑπηρεσίας;

Ἀλλὰ ὅσα ὀνόματα καὶ ἂν ἀναφέρω δὲν θὰ ἡμπορέσω ποτὲ νὰ σοὺ ἀναπαράσχω τί καλὸν ἔγινε καὶ εἰς πόσας γυναίκαίς καρδίαις ὀφείλεται ἡ εὐγενὴς καὶ εὐεργετικὴ αὕτη δρᾶσις τοῦ φύλου μας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ὠραιότεραν σελίδα τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ἡμερῶν τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου.

Ο ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ

Είναι βεβαίως ο τυχερότερος μεταξύ των μεγάλων ποιητών. Αί τρεις τόσον διάσημοι καταστάσαι φράσεις του, αὐτόν ὥραιοι καὶ παρὰ πάντων μέχρι σήμερον ἀναφερόμεναι, διατηροῦν τὴν μνήμην του ἀγῆρω: *Magnus ab integro seclorum nascitur ordo* εἶναι ἡ πρώτη. δηλ. *Νέα ἐποχὴ ἀρχεται*. Ὁ Βιργίλιος, γράψας τυχαίως ὅπως τὸ στίχον τοῦτον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀνεκλήθη παρὰ τοῦ μεσαιωνοῦ χριστιανός, προφήτης καὶ μάγος. Σοφοὶ καλόγηροι προσυχηθήσαν διὰ τὴν ψυχὴν του. Ὁ Δάντης τὸν ἐξέλεξεν ὡς ὁδηγόν του εἰς τὸν ἄλλον κόσμον καὶ μέχρι τῶν πυλῶν τοῦ παραδείσου.

Ἡ δευτέρα περιώνυμος φράσις του εἶναι: *Sunt lacrymae rerum*, τὸ ὅποιον κατὰ τοὺς ρομαντικούς μεταφράζεται: *Καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ ἔχουν δάκρυα* ἢ κατὰ τὸ ὕφος τοῦ Οὐγκώ: *Τὰ δάκρυα τῶν πραγμάτων ὑπάρχουν*, τὸ ὅποιον εἶναι παρεμπερές πρὸς τὸν στίχον τοῦ Λαμαρτίνου: *Ψυχα ἀντικείμενα, ἔχετε λοιπὸν ψυχὴν*; Καὶ βεβαίως μετὰ φιλοσοφικῆς τούλαχιστον λογικῆς ὅτι ὅλη ἡ ποίησις τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἐμπεριέχεται εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις τοῦ Αἰνείου.

Τέλος ὁ Βιργίλιος εἶπεν: *Ὅλα κουράζονται. Movere vā en-rov dēn κουράζομαι ποτέ*. Λέξεις θαυμαστῆ ἀξίας τοῦ Ρενάν καὶ τοῦ Lainté - Beuve καὶ ἡτις φαίνεται τὸ εἰδικὸν ἔμβλημα τοῦ διλητταντισμοῦ ἢ καὶ τῆς φιλοσοφίας ἀκόμη. Ὁ Βιργίλιος δὲν ἡγνῶει ἄλλως οὐδεμίαν ἐκ τῶν μεγάλων θεωριῶν τῆς ἐποχῆς του, αἱ ὁποῖαι εἶναι μέχρι σήμερον σχεδὸν καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἐποχῆς. Ὁ γέρον Ἀγχίσης ὁμιλεῖ ὡς καλὸς πνευματικὸς εἰς τὸ ἔκτον βιβλίον τῆς Αἰνείδος καὶ ὁ Σειληνός του δὲ φαίνεται μεμυημένος εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως.

Οὕτω ὁ χριστιανὸς καὶ ὅλη ἡ ποίησις καὶ ὅλη ἡ σοφία περιέχονται εἰς ὀλίγας λέξεις τοῦ Βιργιλίου, ὡς ἀγρὸς ρόδων ἐντὸς φιαλιδίου, ὁ θάυρος τοῦ ὠκεανοῦ ἐντὸς κογχυλίου καὶ ὁ οὐρανὸς εἰς μίαν σταγόνα ὕδατος.

Καὶ ὅμως τὸ *magnus seclorum nascitur ordo* δὲν εἶναι ἡ ὑπερβολικὸν ὀλίγον ἐγκώμιον στίχων φιλοφρονητικῶν, γραφέντων ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νεογεννηθέντος υἱοῦ πλουσίου προστάτου τοῦ Ἀσινίου Πόλιου.

Διὰ τὰ δάκρυα τῶν πραγμάτων δὲ τί νὰ εἰπώμεν; Ὅταν ὁ Αἰνείας, βλέπων εἰς τὸν ἐν Καρθαγένῃ ναὸν τῆς Ἥρας εἰκόνα, παριστῶσαν τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος λέγει: *Sunt acrumae rerum*, τοῦτο σημαίνει ἀπλούστατα: Ἡ ἀπήχησις λοιπὸν τῶν ἀτυχῶν μας ἐβλήθη εἰς τὸν αἶμα, ὥστε καὶ ἐδῶ αἱ συμφοραὶ μας νὰ προκαλοῦν τὰ δάκρυα, ὥστε ἡ ἀποδιδόμενη εἰς τὴν φράσιν αὐτὴν ἔννοια εἶναι ἀκαταλόγιστος. Ἡ τελευταία δὲ φράσις τοῦ οὐδαμοῦ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Βιργιλίου ἀπαντᾷ, ἀποδίδεται δὲ μόνον εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν σχολιαστὴν του Servium.

Ἐντεῦθεν ἐξάγεται ὅτι τὸ μεγαλότερον μέρος τῆς δόξης του βασιζέται εἰς παρανόησιν τινα φιλοφρονησεως, εἰς ἀκαταλόγιστον τινα ὑπόθεσιν καὶ εἰς ἀβεβαίαν παράδοσιν. Σπεύδω νὰ προσθέσω ὅτι ὁ Βιργίλιος εἶναι ἄξιος τῆς ἐκτάκτου ταύτης τύχης, καὶ οὐδέποτε πλάνη ὑπῆρξε προτοφωτέρα ἐκείνης, ἥς τόσον ἐπωφελέθη τοιοῦτος ποιητής. Διότι ὅλον τὸ ἔργον του δίδει εἰς ὑπέρτατον βῆμα τὴν ιδέαν μεγάλου

πνεύματος, ἐνταῦθα δὲ καὶ ψυχῆς τρυφερᾶς καὶ μελαγχολικῆς.

Εἰκόνας χαριτωμέναι, πολὺ ἰσχυραὶ ἢ πολὺ τραγικαί, διαγράφονται εἰς τὰ ποιήματά του καὶ ἀποτυπῶνται εἰς τὴν μνήμην διὰ πολὺν καιρὸν καὶ ὅταν εἴη δὲν τὸν ἀναγινώσκον. Εἰς τὰς Eglogues τοῦ ἀπνιᾶ ὁ γλυκὺς ἐξόριστος Παλλεύς καὶ μετ' ὅσα καὶ ἂν εἶπα τὸ μαγικὸν λίκνον τοῦ παιδίου Σωτήρος καὶ ἡ ὑπὸ ἐνθέου ἐλπίδος συντασσομένη γῆ. Εἰς τὰς *Γεωργικά* τοῦ ἀμίμητος εἶναι ὁ Ὑμέναιος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κυβέλης, ἡ ἱερὰ τῆς ἀνοίξεως μέθη, ἡ ἀδελφοποίησις τῶν φυτῶν, τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ εὐεργετικὴ ἀγνότης τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς καὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ συμβολικοῦ Ὀρφῆως, τοῦ αἰωνίου Ὀρφῆως, κλαίοντος τὴν αἰωνίαν του Εὐρυδίκη. Εἰς τὴν Αἰνείδα του ὁ ἔρως τῆς ἐκ Τύρου Διδούς, τῆς τριακονταετοῦς γυναικὸς, ἡτις περιπαθῶς ἠγάπασε καὶ πολὺ ἐδασανίσθη, εἶναι ἐπίσης θαυμάσιον, ὅσον ἡ ἐρυθρὰ λάμψις τῆς ἐπὶ τῆς θαλάσσης πυρᾶς καὶ ἡ ἄφρονος τοῦ φαντάσματος φυγὴ ἀνὰ τὰς ὠχρὰς ἡλυσείας μυρσίνας. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀνδρομάχη τοῦ Ἑκτωρος, γονυπετὴς ἐπὶ κενῷ τάφῳ καὶ τηρούσα ἔρωτα καὶ πίστιν καρδίᾳ ἐν τῇ ἀκουσίᾳ ἀπιστίᾳ τοῦ σώματός της, ὡς δούλης... Καὶ παντοῦ ἡ σκιὰ τῆς μεγάλης Λυκαίνης, τοῦ μεγαλείου τοῦ Ρωμαίου λαοῦ, τοῦ κανονίζοντος καὶ εἰρηνικοῦ οὐκ ὄντος τὸν κόσμον, τὸ συναίσθημα τῆς ἀποστολῆς του, τοῦ γνήσιου προορισμοῦ του, τὸ ὅποιον ἐσεδάστη πάντοτε ὡς δόγμα θρησκευτικόν: *Excudent aliē*...

Ὅλα αὐτὰ μαζὶ, συγκεντρωμένα, συντεθειμένα εἰς ἐκλεκτὰς φράσεις, με συντομίαν βιβλικῆς σημασίας, μένουν καὶ ἀπηχοῦν ἐπὶ πολὺ καὶ ἰσχυρῶς καὶ εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὴν φαντασίαν. Οὐδεὶς ἔγραψε στίχους με περισσοτέρην ψυχὴν, ὅσην περιέχουν ἑκατοντάδες τινὲς ἐκ τῶν στίχων του.

Τὸ λοιπὸν τοῦ ἔργου του εἶναι συμπλήρωσις τῆς τέχνης ἴτως μάλιστα καὶ τεχνάσματος. Οὐδὲν ὀλιγώτερον αὐτέμπευστον. Ὁ Βιργίλιος εἶναι ὁ πρῶτος ποιητὴς τοῦ δωματίου. Ἀναστρέφει καὶ συνδυάζει τὸν Ὀμηρὸν μετὰ τὸν Ἡσίοδον τοὺς Ἑλληνας τραγικούς, Ἀπολλώνιον, Θεόκριτον καὶ Λουκρήτιον, εἶναι ἐν μιᾷ λέξει ἐπίσημος ποιητὴς, στεφανωμένος ποιητὴς, εἰς Tennyson.

Ἡ Αἰνείας εἶναι θαῦμα καλλιτεχνικῆς δεξιότητος, ἐξόχου δυνάμεως ἔργον. Εἶναι ποίημα ἐθνικόν, συντεθὲν μετὰ πίστεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ παραγγελίαν. Τὸ πρόγραμμα ἦτο δύσκολον. Ἐπρεπε εἰς τὸ ἐπικὸν αὐτὸ διήγημα νὰ περιτραχθῇ σύμπασα ἡ Ῥώμη, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της μέχρι τῆς μάχης τοῦ Ἀκτίου, ἡ περὶ τὰς τῶν γρηκιῶν φυλῶν, αἵτινες πρῶτον εἶχον συνοικήσει τὸ Ἰταλικὸν ἔδαφος, ἔπρεπε νὰ ἀποτελέσῃ τοῦτο τὸ χρυσοῦν βιβλίον τῆς εὐγενείας, ἡτις ἔλεγεν ὅτι κατῆγετο ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Αἰνείου. Ὅλη ἡ Ῥωμαικὴ θρησκεία, οἱ ἰθαγενεῖς θεοί, οἱ ἐλλατινισθέντες Ἑλληνες θεοί, αἱ ἀρχαῖαι τοπικαὶ θεότητες, τὰ ἰδιωτικὰ καὶ δημόσια ἔθνη καὶ ἔθιμα τοῦ ρωμαίου λαοῦ... Ὁ Βιργίλιος ἐπέτυχεν. Ἡ Αἰνείας εἶναι μουσικὸν ἀριστοῦργημα, ἐκτελεσθὲν παρὰ τοῦ ὑπομνητικωτέρου ἐκ τῶν ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν.

Ὁ Βιργίλιος εἰργάσθη τριάκοντα ἔτη, ὅπως μὲς ἀφήσῃ δώδεκα χιλιάδας στίχους. Εἰς τὰ μέρη τοῦ ἔργου του, τὸ ὅποιον ὀλιγώτερον ἀναγινώσκοντες, ἢ ποίησις του εἶναι ἐξαισία

γραφικὴ καὶ πλαστικὴ, ἢ ἐμιμήθησαν δύο ἐκ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ὁ Leconte de Lisle καὶ ὁ Heredia. Ὅ,τι τρυφερόν, φαίνεται τρυφερότερον, ὅ,τι συγκινητικὸν συγκινητικώτερον, ὅ,τι ἀνθρώπινον ἀνθρωπινώτερον, ὅ,τι ἀπλοῦν ἀπλούστερον εἰς σύνθεσιν τόσον δογματικὴν καὶ τόσον πολυσύνθετον. Ἐνίοτε εἰς τὰς διηγήσεις, τὰ δάκρυα μεταβάλλονται εἰς πολυτίμους λίθους. Εἴμεθα πολὺ περισσότερο συγκινημένοι ὅταν, μετὰ τῶν πολυτίμων βιργιλικῶν κοσμημάτων, εἰς λίθος κινήται, τρέμει, ζῆ, εἶναι δάκρυ, καὶ μὲς κάμνη νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ὁ ἐπίσημος οὗτος ποιητὴς, ὁ δαρνοστεφανωμένος οὗτος ποιητὴς καὶ ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν παρνασσέων ἐγένετο ἄξιος διὰ τὴν γλυκύτητά του νὰ ὀνομασθῇ *καλὸς*.

Κατὰ τὸν Jules Lemaitre

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΑΓΩΝΙΑΙ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΟΙΣ

Εἰς τὴν συνήθη ταύτην ἀσθενεῖαν ἐδόθη παρὰ τῶν ἱατρῶν τὸ ὄνομα νευρασθενεία, λέξις ἐμφαίνουσα νεύρωσιν. Ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδικοφεροῦσων ἐνδείξεων τῆς νευρασθενείας εἶνε οἱ φόβοι, αἱ δυστροπίαι, αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τὴν νευρικὴν ἀτονίαν καὶ αἱ ἰσχυραὶ τῆς ἀμφιβολίας, αἵτινες χαρακτηρίζουσιν ἐνίοτε τὴν κατάστασιν ταύτην. Οἱ φόβοι οὗτοι ἀποτελοῦνται ἐκ συναισθήσεως συγκινήσεως, φρίκης ἢ τρόμου ἀδικαιολογήτου, ὀλίγιστοι δὲ οἱ νευρασθενεῖς οἱ μὴ αἰσθανόμενοι κατὰ διαφόρους βῆμας τοὺς φόβους τούτους. Οἱ ἱατροὶ, καίτοι διαγνώσαντες τὴν νόσον, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαγράψωσι ταχύτερον τὰς φυσικὰς ταύτας ἀταξίας, διότι οἱ ἐξ αὐτῆς νοσοῦντες πρόθυμοι πάντοτε εἰς τὸ νὰ ἐκθέτωσι μετ' ἀρεσκείας τὰ πολυάριθμα ἐπίπονα συμπτώματα τῆς νόσου, οἷον κεφαλαλγίαν, ὀσφυαλγίαν, ἀϋπνίαν, δυσπεψίαν, ἐσχάτην σωματικὴν κόπωση, δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς οἰονδήποτε ἔργον, παρετηρήθη ὅτι πάντες ῥέπουσιν εἰς τὸ νὰ ὑποκρύπτουσι τὰς ταραχὰς ταύτας τοῦ πνεύματός των. Ὁ Béard διηγείται ὅτι πολλοὶ τῶν πελατῶν του ἤρχοντο μέχρι τῆς θύρας του καὶ ἀνεχώρουν δὲ ὅτι δὲν εἶχον τὴν θέλησιν νὰ σηκνούν. «Εἰς ἐκ τῶν ἀσθενῶν μου, λέγει ὁ ἴδιος, ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἀνῆρχετο καθ' ἐκάστην μέχρι τῆς θύρας τοῦ οἰκημάτων μου, χωρὶς νὰ ἀποφασίσῃ νὰ εἰσέλθῃ. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν, παρὰ τὰς ἐνστάσεις τῆς συζύγου του, εὗρεσκε πάντοτε πρόφασιν τινα ἵνα ἀναβάλῃ διὰ τὴν αὔριον τὴν ἱατρικὴν ἐπίσκεψιν».

«Ὁ ἐπίσημος οὗτος ἐν τῇ ἱατρικῇ σπουδαστηρίῳ δισταγμὸς τῶν νευρασθενικῶν συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ πολλῶν ἀποσιωπήσεων καὶ ἀμνηστικῶν, μόνον δὲ μετὰ πολλὰς ἐρωτήσεις ἀπευθυνόμενας, μετ' εὐφύης καὶ ἐπιμονῆς, ἀποφασίζουσι νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἑλλειψιν τῆς θελήσεώς των καὶ νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸ ἐμφανιζόμενον τῶν κρίσεων αὐτῶν» Berillon

Ὁ ἀγωνιώδης καὶ ἄλογος φόβος τῶν νευρασθενικῶν κατατάσσεται μετὰ τῶν ἀνεξηγήτων φαινομένων, οἷον τῆς ἱλιγγος, τῆς ἀγωνίας, τῆς δυσφορίας, μετ' ὧν ἐνοῦται συνήθως ἡ νόσος αὕτη ἀδιερρήτως.

Ὁ ἀσθενὴς γινώσκει καλῶς τὸ ἄτοπον τοῦ φόβου του ἀλλὰ γνωρίζει ὁμοίως ὅτι τὸν αὐτὸν φόβον θὰ αἰσθανθῇ καὶ

πάλιν ἅμα ὡς εὐρεθῇ πρὸ περιστάσεων ἀναλόγων καὶ ὅτι ἡ θέλησίς του θὰ εἶνε ἀνίσχυρος ἵνα κατευνάσῃ τὸν παροξυσμὸν τῆς ἀγωνίας του.

Παρὰ τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἀγωνίας ὑπάρχει καὶ ἄλλη τις ψυχικὴ ταραχὴ, ἡτις χωρὶς νὰ ὑπάρχηται ἰδιαζόντως εἰς τοὺς νευρασθενικούς, ἀπαντᾷται συχνάκις παρ' αὐτοῖς, ἀφίνουσα ἐξ ἄλλου ἀήικτον τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ νοητοῦ μηχανισμοῦ, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ μετὰ τῆς κανονικότητος καὶ ἀκριβείας τῆς φυσικῆς καταστάσεως. Ἐν πρώτοις θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ἀγωνίας τῆς ἀμφιβολίας, ἡτις ἀξιοπαρατήρητον φαινόμενον, ὡς καὶ ἡ τοῦ φόβου, ἀπαντᾷται πλείοτερον εἰς τὰ διακεκριμένα πνεύματα, τὰ λαβόντα μεγίστην καλλιέργειαν, οἷον τῶν δικαστικῶν, τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ποιητῶν, τῶν ἱατρῶν, τῶν μεγάλων βιομηχανῶν καὶ ἐμπόρων.

Ὁ ἐξέχων χαρακτηρισμὸς τῆς νοσηρᾶς ταύτης καταστάσεως εἶναι ἡ ταραχὴ τοῦ νοός. «Τὸ ἀληθὲς αἶτιον τῆς ψυχικῆς ταύτης ταραχῆς, λέγει ὁ J. Falret, εἶναι γενικὴ τις διάθεσις τῶν φρενῶν ἵνα ἐπανερχονται ἀδιαλείπτως εἰς τὰς αὐτὰς ιδέας ἢ πράξεις, ἵνα αἰσθάνωνται τὴν συνεχὴ ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐπαναλάβωσι τὰς αὐτὰς λέξεις καὶ νὰ ἐπεξεργάζωνται τὰ αὐτὰ ἔργα, χωρὶς ποτὲ νὰ εὐχαριστηθῶσιν ἢ νὰ πεισθῶσι περὶ τῆς ἐντελείας αὐτῶν».

Ἡ ἐξῆς παρατήρησις, ἣν δανειζόμεθα ἐκ τοῦ καθηγητοῦ Ball, θέλει χρησιμεύει ἡμῖν ὡς τύπος:

«Νεκρὸς τις σπουδαστὴς, καταπεπνημένος ἀνκαμφοδίως ἐκ τῶν σχολικῶν του ἐργασιῶν, κανονικώτατος εἰς τὰς ἐξέσεις του, παρευρέθη ἡμέραν τινὰ εἰς συνκαστρότην ἐνθῆ ἤκουσεν ἀπτεῖζομένους τινὰς ἐκ τῶν φίλων του περὶ τῆς ὀλεθρίας ἐπιρροῆς τοῦ ἀριθμοῦ 13. Παρευθὺς παράλογος ἰδέα διήλθε τοῦ πνεύματός του: ἐὰν τὸ 13 εἶναι ἀπαίσιος ἀριθμὸς, εἶναι λυπηρὸν, ὅτι ἡ λέξις Θεὸς κάμνει 13, ὁ οὐρανὸς 13, τὸ ἄπειρον 13, ἡ αἰωνιότης 13, καὶ διὰ τὸ νὰ ἀποφύγῃ τὸ κακὸν τοῦτο ἐσχματίζετο καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἐν τῷ πνεύματί του προσευχὴν ἐνθερμον κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Θεὸς 13! ἡ κἀλλιον: τὸ ἄπειρον 13! ἡ αἰωνιότης 13! Καὶ ὅμως συνηθάνετο καλῶς ὅτι εἶναι παράλογον νὰ φαντάζεται τὴν Θεὸν ὡς 13, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἐπανεπίπετε πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ λάθος. Καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ τούτου, ἀδιαλείπτως ἐνοχλοῦντος αὐτόν, ἐπανελάμβανε καθ' ἐκάστην στιγμὴν τὴν ἐγκάρδιον προσευχὴν του καὶ κατέληξεν εἰς τὸ νὰ κατασταθῇ ἀνίκανος πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν σπουδῶν του ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἔργον τι σοβαρόν».

Ἰδοὺ καὶ ἄλλη παρατήρησις ἀνάλογος τῆς παραφροσύνης τῆς ἀμφιβολίας, ἣν ἐξάγομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων σημειώσεων: «Ὁ κ. X., πνεύματος διακεκριμένου καὶ ἀνεπτυγμένου ἀλλὰ καταπεπνημένου, ἐξητηγμένου ἐκ τῶν ἀμέτρων ἐργασιῶν, εἰσῆρχετο κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν οἰκίαν του. Περαιτέρω γαλῆν εἰσδύσασαν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ τὴν συνέλαβεν ἵνα τὴν ἀποδιώξῃ ἀλλ' αὕτη, ὀρμήσασα, τῷ κατέφερε κτύπημα εἰς τὴν χεῖρα διὰ τῶν ὀνύχων της. Ὁ κ. X., ζωηρῶς συγκινηθεὶς ἔσχε τὴν ἐπομένην νύκτα ἐφιάλην καὶ κατελείφθη ὑπὸ σπασμῶν. Ἐκτοτε φοβεῖται ἀδιαλείπτως μὴ τυχὸν ἀναφανῶσιν ἐπ' αὐτοῦ συμπτώματα λύσσης, ὡς ἀνέγνωσε τὴν περιγραφὴν.

Ἐχει φόβους ἐν τῇ τραπέζῃ καὶ μετὰ φρίκης βλέπει τὴν

ώρην τοῦ φαγητοῦ φθάνουσιν. Νομίζει ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ καταπίνῃ καὶ δυσχυρίζεται ὅτι πᾶναι πραγματικῶς συστολήν τοῦ φάρυγγος ἐκ τῶν μᾶλλον σοβαρῶν τὴν νύκτα ἔχει ἐπιθυμίαν τοῦ δάκνειν, οἱ δὲ μῦς τῆς σιαγόνος του συστέλλονται βιαιῶς.

Καὶ ἄλλα συμπτώματα ἀνεφάνησαν μετ' οὐ πολὺ ἔσχε ὑδροφοβίαν· δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ Σηκουάν καὶ ἐπάλαιε ἐπὶ μακρὸν κατὰ τοῦ εἵδους τούτου τῆς ὑδροφοβίας πρὸ τῆς διαβάσεώς του διὰ τῆς γεφύρας.

Τὴν πρωτὴν ὁ κ. Χ. εἶναι ἀρκούντως ἥσυχος, ἀλλὰ τὴν νύκτα οἱ τρόμοι διπλασιάζονται· νομίζει πάντοτε ὅτι ἀπειλεῖται ἐκ τινος μεγάλης ἀσθενείας ἢ δυστυχίας. Διηγέται τὰς φανταστικὰς ὁδύναις του, τὰς ἀμφιβολίας του μετὰ θλιβερᾶς πεποιθήσεως καὶ διακτείνεται ὅτι ἡ ἀβεβαιότης τὸν κἀμνει νὰ ὑποφέρῃ μαρτύρια.

Ἡ κατάστασις αὕτη, παραταθεῖσα ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐξηφανίσθη μετ' ὅλων τῶν λοιπῶν συμπτωμάτων τῆς νευρασθενείας του, μετὰ τὴν κατάλληλον θεραπείαν.

Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ταραχὴ τοῦ πνεύματος εἶναι ἀνεξήγητος.

Κατ' ἀρχὰς ὁ ἀσθενὴς συλλαμβάνει ὑπονοίας καὶ ἀμφιβολίας παραδόξους δι' ὅλα· ἀναγινώσκει ἐπανειλημμένως πᾶν ὅτι γράφει καὶ λαμβάνει ἀτελευτήτους φροντίδας ἵνα μὴ λανθασθῇ.

Ἰατρός τις, προσβεβλημένος ἐκ τῆς ἀγωνίας τῆς ἀμφιβολίας ἀφοῦ ἐξήταζε μετὰ μεγίστης προσοχῆς τοὺς ἀσθενεῖς, οἵτινες ἤρχοντο νὰ τὸν συμβουλευθῶσι, τοῖς ἐδίδε συνταγὰς μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας γεγραμμένας ἀλλὰ μόλις ὁ πελάτης ἐξήρχετο τοῦ σπουδαστηρίου αὐτοῦ ἔτρεχε καὶ ἤρπαζε τὸ χαρτίον ἐκ τῶν χειρῶν του, φοβούμενος μὴ ἔκαμε λάθος τι, μὴ ἔγραψε τοξικὴν τινα δόσιν φαρμάκου ἢ μὴ ἐλησμονήσῃ τὰς ὁδηγίας τῆς θεραπείας.

Ὅταν ἡ ἀσθένεια προχωρήσῃ μεγάλως, αἱ ἰδέαι ὡς καὶ αἱ πράξεις λαμβάνουσι τὰ παραδοξότερα σχήματα καὶ ἡ πρᾶξι φρενίτης δὲν γνωρίζει πλέον ὅριον. Ἰδοὺ πῶς ὁ καθηγητὴς Ball ταξινομεῖ τοὺς ἐκ τῆς ἀγωνίας τῆς ἀμφιβολίας προσβεβλημένους ἀσθενεῖς.

Παραχωρῶ τὴν πρώτην θέσιν εἰς τοὺς μεταφυσικοὺς. Οὗτοι εἶνε ἐκεῖνοι οἵτινες ἀσχολοῦνται ἀδιακόπως εἰς τὰ μεγάλῃ προβλήματα ἅτινα ἔμειναν ἄλυτα διὰ τὴν φιλοσοφίαν. Ἐρευνῶσιν ἀπύστωι περὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ σύμπαντος, περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Πρὸς τοὺς μεταφυσικοὺς κατατάσσει τοὺς ρεαλιστάς, οἵτινες ἀσχολοῦνται εἰς μὴδαιμνὰ καὶ χυδαία ζητήματα. Εἰς Πρωτὸς πρίγκηψ ἡρώτα διατὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ εἶνε μεγάλοι ὡς αἱ οἰκίαι. Ἐτερός ἀσθενὴς ἡρώτα διατὶ ἡ ἐστία στηρίζεται ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀντὶ νὰ ἴσταται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου. Τρίτος τις ἡρώτα διατὶ δὲν ὑπάρχουσι δύο σεληνιαὶ ἀντὶ μιᾶς.

Οἱ τυπικοὶ οἵτινες ἀπευθύνουσι ἐπιπλήξεις καὶ μεμφιμοῖς διὰ πᾶν πρᾶγμα, κουράζονται πάντοτε ἐκ τῆς ἄρκας προσοχῆς, ἣν καταβάλλουσιν διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν λόγων καὶ πράξεων αὐτῶν καὶ φοβοῦνται πάντοτε ὅτι δὲν εἶπον τὴν ἀκριβῆ ἀλήθειαν.

Οἱ περιδεεῖς λαμβάνουσι ἀνὰ πᾶσιν στιγμὴν μεγάλως προφυλάξας καὶ ζῶσιν ἐν διηνεκεῖ ἀνησυχίᾳ. Καλλιτέχνις τις γυνή, εὐφροσύνη, δὲν ἐξήρχετο ποτὲ εἰς τὴν ὁδὸν χωρὶς νὰ φοβῆται ὅτι θὰ ἔδῃ πίπτοντά τινι ἐκ παραθύρου εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Τέλος ἡ πέμπτη τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἀριθμητάς. Οὗτοι εἶνε ἀσθενεῖς οἵτινες ἀσχολοῦνται ἀπύστωι περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντικειμένων. Ὁδηγούμενοι ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ ἱατροῦ, ἀντὶ νὰ προσέχωιν εἰς τὰς συμβουλὰς του, ἀριθμοῦσι τὸν ἀριθμὸν τῶν κοσμημάτων ἢ κομβίων, ἅτινα φέρει ἐπὶ τοῦ ἐσωκαρδίου του ἢ τὰ βιβλία, ἅτινα εἶναι διεσπαρμένα ἐπὶ τῆς τραπεζῆς του.

Ἐτερος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀριθμεῖ ὅλους τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, ἢ τὰς στήλας ὅσας ἀπαντᾷ καὶ στρέφεται ὀπίσω νὰ μὴ ἐλανάσθῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν. Ὁ Ναπολέων εἶχε τὴν ἰδιόζουσαν μανίαν νὰ ἀριθμῇ κατὰ ζεύγη τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν δι' ὧν διήρχετο. Ὁ Ναπολέων, εὐερέθιστος, παράφορος, πάντοτε δυσηρησθημένος ἐκ τῆς τύχης του, θηρεύων ἀπύστωι τί τὸ νέον, πάντοτε ἀνήσυχος, ἦτο θαυμάσιος τύπος νευρασθενικοῦ.

Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ποικίλαι ἀσθενεῖς, ἃς ἀδύνατον νὰ κατατάξωσιν εἰς εἴδη. Ἀνθρωπὸς τις ὁσάκις ἐξήρχετο ἢ εἰσῆρχετο εἰς οἰκίαν τινα ἐδοκίμαζε εἰδὸς τι ἀκτανικήτου ἀντιστάσεως ἥτις τὸν ἠμπούδιζε νὰ ὑπερπηδῇ τὸ κατώφλιον. Ἐτερος ἠσθάνετο μεγίστην ἀποστροφὴν εἰς τὸ νὰ ἐγγίσῃ μερικὰ ἀντικείμενα.

Ἐν συντόμῳ βλέπει τις ὅτι ἀγωνία τῆς ἀμφιβολίας εἶνε εἰδὸς τι ἐγκεφαλικοῦ κνισμοῦ, ὃν οὐδὲν δύναται νὰ κατευνάσῃ καὶ κατανουθεύειν εὐκόλως ὅτι ἡ ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν πράξεων, τῶν αὐτῶν ἐρωτήσεων καὶ σκέψεων εἶναι φαινόμενον ὀργανικόν, ὑπερὸ ὁδηγῇ πάντοτε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις.

Ἡ διάγνωσις τῶν φυτικῶν τούτων ταραχῶν οὐδὲν ἐνέχει τὸ σπουδαῖον, συνήθως χαρακτηριστικώτατον τῆς νευρικῆς ἐξαντλήσεως, εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ πράττειν ἢ μὴ πράττειν τί, ἐν ᾧ εὐρίσκεται βεβουλισμένος ὁ ἀσθενής.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Μαρίκα Κ. Φιλίπιδου

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ

Ἡ καλαισθησία εἶναι τέχνη μετέχουσα τῆς γλυπτικῆς, ὡς ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τῆς πιστῆς τῶν γραμμῶν ἐξεικονίσεως καὶ τῆς ζωγραφικῆς, ὡς ἐκ τῆς ἁρμονίας τῶν χρωμάτων. Εἶνε ἐν ἄλλαις λέξεσι κρᾶμα ἰδιοτροπίης καὶ χάριτος. Ὑπάρχουσι πολλοὶ ὑφ' οὓντες τὴν καλαισθησίαν εἰς περιωπὴν τέχνης. Πόσοι ἐπιπλοποιοὶ, ράπται, ράπτριαι καὶ γυναῖκες ἀκόμη τῆς καλῆς λεγομένης τέξεως, δὲν ἀνεδείχθησαν ἕκαστος εἰς τὸ εἶδος του, ἀληθεῖς καλλιτέχναι, διὰ τῆς φιλοκαλίας των, τὴν ὁποῖαν ἀναπτύσσουσι τότεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν οἰκίας, ὅσον καὶ διὰ τῆς περὶ τὸ ἐνδύεσθαι χάριτος αὐτῶν.

Ὑπάρχουσι πλεῖστοι γυναῖκες, αἵτινες μὲ μόνην τὴν ἐμφύτον φιλοκαλίαν των καὶ χωρὶς νὰ εἶναι ὠρεῖται κατορθώνουσι νὰ ἀρέσκωνιν. Αἱ Περσικαὶ ὅμως ὁμολογουμένως κατέχουσι τὸ σκῆπτρον τῆς γυναικείας χάριτος καὶ κομψότητος, εἰς αὐτὰς ἡ καλαισθησία εἶναι ἐμφυτος. Τεμάχιον ὑφάσματος δύναται νὰ μετατρέψωσιν εἰς ἐξάρετον καὶ θαυμάσιον στόλισμα· δὲν βλέπομεν καὶ ἄπλῃς ἐργατίδας νὰ ἐνδύονται καὶ κτενίζων-

ται μὲ τέχνην· Καὶ ποσάκις κυρίας τῆς ὑψηλῆς τάξεως νὰ διευθύνωσι διὰ τῆς φιλοκαλίας των αὐτὰς τὰς βαπτρίας;

Ὑπάρχει ὅμως καὶ πολὺ μεγαλειότερος ἀριθμὸς γυναικῶν, αἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην ὁδηγῶν καὶ συμβουλῶν. Ἐὰν εἶναι πλούσιαι, καταφεύγουσιν εἰς τὰς μεγαλειτέρας περσινὰς καλλιτέχνιδας, αἵτινες ἀπαρόμιλλοι εἶναι εἰς τὴν τέχνην τοῦ συνδυάζειν τὸ καλὸν μετὰ τοῦ θαυμασίου, ἐὰν δὲ στερῶνται τῶν μέσων, ἀντιγράφουσι πιστῶς τὰ ἐν τοῖς περιοδικοῖς τοῦ συρμοῦ πολυεῖδη σχέδια.

Εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν αἱ γυναῖκες προθύμως ἐνασχολοῦνται εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν οἰκημάτων των. Ἐνίοτε ὅμως ὑπερβολικῶς ἀκολουθοῦσιν τὸν συρμὸν μετατρέπουσι τὸ οἶκον των εἰς ἐμπορικὸν κτᾶστημα, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς ἐνδιαίτημα κατὰλληλον εἰς τέρψιν καὶ εὐμάρειαν. Ἡ καλαισθησία ἐπεταὶ τῇ εὐαισθησίᾳ, ἔγραφεν ἡ κυρία Μεντενών, καὶ τολμῶ νὰ εἶπω ὡς μέγιστός τις συγγραφεὺς, ἐὰν ἡ εὐφυΐα ἦτο κοινὴ, τίποτε δὲν θὰ ἦτο εὐκολώτερον ἢ ἡ καλαισθησία.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῶν σπερματόστων, τὰ ὁποῖα τρέχουν. Τὰ σπερματόετα μερικὰ τρέχουν καὶ καταναλίσκονται γρήγορα καὶ λερνούν παντοῦ. Λοιπὸν διὰ νὰ μὴ τρέχουν τὰ κερὰ τὰ ἐμβάπτουν εἰς τὴν ἐξῆς διάλυσιν:

Ἡμίσειαν ὄκ. νεροῦ.

Θεϊκὴν μαγνησίαν 5 δρ.

καὶ Δελτρίαν 2 ».

Τὸ εἶναι καὶ οἱ ὀδοντοποιοί. Ὅταν πάσχητε ἀπὸ ὀδονταλγίας νευρικής, ἀνακουφίσεσθε μεγάλως, ἐὰν κατασκευάσῃτε σιγὰ ἀπὸ φύλλα τεύου καὶ καπνίσῃτε αὐτά. Ἀνεπισθῆτως ὁ πόνος ἐλαττοῦται καὶ τέλος καταπαύει καθ' ὁλοκληρίαν.

Οἱ κίνδυνοι τῶν βέλων. Εἰς Ἀμερικανὸς ὀφθαλμολόγος διατείνεται ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ βέλους ἐλαττῶναι ἐπαίσθητῶς τὴν οὐτύτητα τῆς δράσεως καὶ ἐπιφέρει κεφαλαλγίας, ζάλας καὶ ναυτιάσεις. Τὰ ἀποτελέσματα

3

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

3

PAUL BOURGET

Ο ΔΑΥΪΔ

Πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων μας ἐζήλευσαν βεβαίως τὴν πολυτέλειαν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ μεγάρου τοῦ διασήμου καλλιτέχνου, ὅπως ἐζήλευσαν καὶ τὴν δόξαν του. Ἀλλ' ὁ φθόνος μας, φεῦ! ἐπὶ πολλὰς τῆς εὐτυχίας, ἥτις τὸν προσέκαλεσε καὶ εἶναι πικρότερον ἔτι, ὅταν αἰσθάνεται τις τὸν πόνον, ὃν ὁ φθόνος προκαλεῖ, δι' εὐτυχίαν μὴ ὑπάρχουσαν πλέον.

Ὁ Κλοπὲ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου ἀπουσίαζεν.

Ἐξήγησα τὴν κυρίαν, ἥτις ἐδέχετο πάντοτε τοὺς φίλους τοῦ συζύγου της, καὶ ἥτις, κατὰ τὸ ὕψος τοῦ ὑπηρετοῦ της μοὶ ἐφάνη δι' εἶχεν ἀλλάξει τὰς συνήθειάς της. Ἐν βλέμμα διήρκεσε, μόλις εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, νὰ μὲ πείσῃ, ὅτι ἡ οἰκοδόμοισα εἶχεν ἐντελῶς μεταβληθῇ, καὶ ὅτι ἡ εὐτυχὴς αὕτη ὑπαρξίς ἥτις ἠῤῃσεν ὡς ἄνθος φυσικῇ ἁρμονίᾳ μὲ τὴν γῆν καὶ μὲ τὸν ἀέρα καὶ ἔθαλλε πάντοτε, εἶχεν

ταῦτα προκύπτουν ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ἔντασιν, ἣν καταβάλλει ὁ ὀφθαλμὸς νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα ἀπηλλαγμένα τῶν γραμμῶν, ἃς σχηματίζει ἡ παρέμβασις τοῦ βέλους ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα σχέδια τῶν τουλιῶν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μαρμιλάτα Ῥοδάκινα. Μία ὀκτὰ ροδάκινα, μία ὀκτὰ ζάχαρι, μία ὀκτὰ νερό. Καθαρίζετε γινομένα ροδάκινα καὶ τὰ βάλλετε νὰ βράσουν μετὰ τὴν ζάχαριν καὶ μετὰ τὸ νερόν, μέχρις οὐ νὰ λυώσουν. Τότε τὰ λυώνετε, τὰ περνᾶτε ἀπὸ τρυπητὸν καὶ τὰ σερβίρετε.

Πῶς καθαρίζονται οἱ ψάθινοι πῖλοι. Λαμβάνετε τεμάχιον φλανέλαι, τὸ ὁποῖον βρέχετε ἐντὸς ἀλυσίθας καὶ δι' αὐτοῦ τρίβετε καλῶς τὴν ψάθαν σας μέχρις οὐ ἀφαιρεθῶσιν αἱ ἐπ' αὐτῆς κηλίδες· δι' ἐτέρου τεμαχίου φλανέλλας ἐπαναλαμβάνετε τὴν αὐτὴν ἐργασίαν μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ πλύσις τὴν φορὰν ταύτην ἐκτελεῖται διὰ μόνου καθαροῦ ὕδατος, διὰ στεγνοῦ δὲ ὑφάσματος σπογγίζετε τὴν ψάθαν σας. Μετὰ τοῦτο κλείετε ἐρμητικῶς αὐτὴν ἐντὸς κιβωτίου εἰς τὸ βῆθος τοῦ ὁποῦ ἔχετε θέσει θεῖον ἀνημμένον. Ἀφ' οὗ οὕτω ἡ ψάθα καθαρισθῇ ἐντελῶς, σιδερόνετε αὐτὴν δίδουσαι τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον προτιμᾶτε.

Συνταγὴ πρὸς κατασκευὴν παγωτῶν χωρὶς εἰδικὰ ἐργαλεῖα. Κάμετε συνήθη κρέμαν (ἄνευ ἀλεύρου), ἀρωματισμένην κατὰ τὴν διάθεσίν σας, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ζάχαριν· βάλετε τὴν κρέμαν αὐτὴν εἰς μικρὸν μεταλλινὸν δοχεῖον ἔχον κάλυμμα ἐφαρμοζόμενον ἀκριβῆστα· βάλτε τὸ ἐντὸς ἐτέρου δοχείου εἰς τὸ βῆθος τοῦ ὁποῦ ρίπτετε μία φούχτα ἄχυρα, ὁλόγυρα εἰς τὸ δοχεῖον θέτετε πάγον κομματιασμένον μετὰ χονδρὸν μαγειρικὸν ἄλας· τὸ δοχεῖον θέτετε κινεῖ μετὰ ζωηρότητα καὶ ἀνατιναγμὸν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξετάζετε τὸ περιεχόμενον τοῦ δοχείου καὶ ἀφοῦ ἡ κρέμα ἀρχίσῃ νὰ προσκολλᾶται εἰς τὰ πλάγια, ἐκτοπίζετε αὐτὴν μετὰ τὴν λεπίδα ἐνὸς μαχαίριου καὶ διευθύνετε εἰς τὸ μέσον τὸ μέρος τῆς παγωμένης κρέμας· ὅταν ὅλη ἡ κρέμα ἀπικτήσῃ τὴν ἰδίαν σύστασιν, ὡς τὸ βούτυρον περίπου, τὸ παγωτὸν εἶνε ἑτοιμὸν.

Ἀρχίσει νὰ μαραίνεται. Ὁ πόνος εἶχε θίξει τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ὃν διὰ τῆς δηλητηριώδους πτέρυγός του. Ἦτο πάλιν ὠραία, ἀλλὰ ὠραία πληγωμένη, πονεμένη. Δύο πυχαὶ διεγράφοντο εἰς τὰς γωνίας τοῦ στόματός της, εἰς τὰς ὁποίας ἀνεγίνωσκον τὴν συγκίνησιν μακρῶν καὶ ρεμβωδῶν ὥρων μυνώσεως. Τὰ βλέφαρά της ἦσαν κουρασμένα, ὥστε προσφάτως καὶ ἐπὶ πολλὴ διυλίζοντα δάκρυα. Ὅλον της τὸ σῶμα, ἐφαίνετο προσβληθὲν ὑπὸ τοῦ πόνου, ὅστις ἐζωγραφίζετο εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της.

Τὴν εἶχον γνωρίσει εὖσαρκον, σχεδὸν βραεῖαν, ὁμοίαν πρὸς τὰς ἀκμαίας γυναῖκας τῆς Βενετίας, τὰς ὁποίας ὁ Rouifazio καὶ ὁ Giorgione ἐπικαλοῦνται εἰς τὰς ἀγροτικὰς συμφωνίας των. Ἡ θλίψις τὴν εἶχεν ἐκλεπτύνει, τὴν εἶχε πνευματοποιήσει. Τέλος λευκαὶ τρίχες ἔλαμπον ἀνάμεσα εἰς τὰ μαῦρα τὰ πυκνὰ μαλλιά της. Ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ πλησίον της ἔπαιζε τὸ μικρὸν παιδάκι της, τὸ ὁποῖον ἐθεῖτο μετὰ τόσης ὑπερηφανείας. Ἐν εἶδος νάνου, μὲ ματὰ πλατύτατα καὶ πολὺ ἐκφραστικὰ εἰς πρόσωπον ἦδη γεροντικόν, ἀσθενικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εἰκονίζετο ἀθλιότης ἀπειρος, προσεικονίζουσα μέλλον ἰσθίον ἐξαντλήσεως καὶ ταπεινώσεως. Τριετὴς ἦδη ὁ Ἀλβέρτος Κλοπὲ, ὁ υἱὸς τοῦ θαυμασίου ἐκείνου ἀθλητοῦ, τὸν ὁποῖον τότεν εἶχα ζηλεύσει διὰ τὸν πλοῦτον τῆς ζωικῆς του ἐνεργείας καὶ τῆς Ἀφροδίτης αὐτῆς τῆς Μήλου, τῆς τότεν ὠραίας ἔτι ἐν τῇ μελαγχολίᾳ της, εἶχε μόλις τὸ ἀνάστημα ἐξαμήνου βρέφους, μὲ τὸν θώρακα ἐξηρθρωμένον καὶ τὴν κεφαλὴν βυθισμένην ἐντὸς τῶν ὤμων, ὥστε νὰ ἀποτελῇ οἰκτρὸν θέαμα. Δειλόν, ὥστε τρομάξαν ἐκ τῆς παρουσίας μας, ἐκρύφθη σχεδὸν ὀπισθεν τῶν φορεμάτων τῆς μητρός του, ὥστε συναισθανόμενον ὅτι ὤφειλε νὰ κρύπτῃ τὴν δυσμορφίαν ὀπισθεν τῆς καλλονῆς ἐκείνης. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ

Παρακαλούνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομὰς των νὰ σπεύσουν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίδας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἰσπραξίν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτῇ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος

ΤΣΟΚΟΛΑΤΑ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Ἡ Παγκοσμίου φήμης τσοκολάτα Παυλίδου εἶναι τὸ λεπτότερον καὶ ἡδύτερον πρόγευμα, ἀνωτέρα ἀσυγκρίτως τοῦ καφέ ὡς μὴ βλάπτουσα ποσῶς τὰ νεῦρα, ἀλλ' ἀπεναντίας δυναμδόνουσα ταῦτα. Εἶναι ἡ δυναμωτικωτέρα καὶ θρεπτικωτέρα τροφή ὡς περιέχουσα ἐν μεγάλῃ ἀναλογίᾳ πάντα τὰ πρὸς θρέψιν ἀπαιτούμενα συστατικά.

Πωλεῖται ἀντὶ 5 δραχ. ἡ ὁκτὶ ἡ δὲ βανίλλιας δρ. 6.60 καὶ ἐκάστη ὁκτὶ ἀρκεῖ διὰ τριάντα καὶ πλέον μεγάλα προγεύματα.

ΜΕΓΑ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΜΑΚΑΡΟΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ὅδος Κολοκοτρώνη ἀριθμὸς 22

Ἡ μακαρονάδα εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν προσφιλές φαγητὸν τῶν μεσημερινῶν λαῶν. Μακαρονάδες, σουπες, πιλάφια εἶναι τὸ σύνθημα τοῦ κρέατος, πολλάκις δὲ καὶ ἀναπληροῦ αὐτὸ διὰ λόγους οἰκονομικούς. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ τῶν νόστιμα καὶ θρεπτικὰ φαγητὰ ἀποτυγχάνουν, ἐὰν αἱ πάσται, ἐξ ὧν κατασκευάζονται δὲν εἶναι πρώτης ποιότητος.

Τὸ ἀτμοκίνητον μακαρονοποιεῖον τοῦ κ. Γρ. Κωνσταντοπούλου κατασκευάζει πάστας πρώτης ποιότητος μετ' ἄλευρα ρωσικὰ τὰ μόνον εἰδικὰ διὰ μακαρόνια. Καὶ δὲν εὐρίσκει τις μόνον πάστες εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτὰ ρύζια καὶ ἔλαια καὶ τυρία καὶ καφ-

ῆψαυσε μετ' τὴν λευκὴν χεῖρά της τὰς χρυσοῦς τρίχας τοῦ μικροῦ, τὴν μοναδικὴν του εὐμορφίαν, μετ' στοργὴν περιπαθῆ, ζητοῦσα νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν μου μετ' ἐναγώνιον περιέργειαν, τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ θεὰ τοῦ τέχνου της μοὶ προῦξένησε. Δὲν θὰ λησμονήσω δὲ ποτὲ τὴν λάμψιν ἣν ἡ κτινοδόλησαν οἱ ὀφθαλμοὶ της, ὅταν εἶδε τοὺς δακτύλους μου θωπεύοντας τοὺς χρυσοῦς τοῦ μικροῦ πλοκίμους καὶ ἐμὲ ζητοῦντα νὰ τὸν ἐξημερώσω καὶ τὸν ἐλκύσω μετ' ἐν «καλημέρα μικρὲ μου Ἀλθέρτε, θέλεις νὰ μ' ἀγαπᾷς ὀλίγο καὶ ἐγὼ νὰ σὲ ἀγαπῶ πολὺ . . .»

— Ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄνομά του : εἶπεν ἡ μήτηρ. Ὁ Ὑβ ποῦ ὀμιλεῖ ἐνίοτε περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ γράμματά του ;

Ἡ δυνάμην νὰ ἀπαντήσω τὴν ἀλήθειαν εἰς ἐρώτησιν, διχτυπωθεῖσιν μετ' τὸν ἱκετευτικὸν ἐκεῖνον τόνον τοῦ ὁποῦ αἱ δυστυχεῖς μητέρες κατέχουν τὸ μυστήριον. Καὶ ἡ δυνάμην νὰ ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθω ἐν λεπτομερείᾳ τὸ ἡθικὸν δρᾶμα, τοῦ ὁποῦ τὰ ἔχνη ἔδλεπα ἀποτυπωμένα παντοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου της κ. Κλοπέ καὶ τοῦ ὁποῦ ἐμάντευα τὴν αἰτίαν. Ἦρχισα λοιπὸν νὰ τὸν ἐρωτῶ, χωρὶς νὰ ὑποπεύωμαι ὅτι θὰ προεκάλουν ἐγὼ αὐτὸς ἐρωτήσεις ἐκ μέρους της, εἰς τὰς ὁποίας μοὶ ἀπέβαινε πολὺ δύσκολον νὰ ἀπαντήσω : Ἀλλά, ἀπήντησα, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ μοὶ γράφῃ ὁ Ὑβ διὰ τὸν υἱὸν του. Διὰ τοῦτο σὺς ἐκπλήττει ;

— Διὰ τί, διὰ τί, ἀπήντησεν ἐκεῖνη μετ' φωνὴν βιβαῖαν, καὶ ἀτενίζουσα με μετ' βλέμμα ὀδυνηρὸν καὶ τί σὺς λέγει περὶ αὐτοῦ, ἀπήντησεν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφάνην δισταζὼν νὰ ἀπαντήσω, ταραχθεὶς ἐκ τοῦ εἶδους της θλιβερᾶς ἀνκρίψεως, εἰς ἣν ὑπεβαλόμην : Εἶσθε πολὺ καλός, μοὶ εἶπε δὲν θέλετε, δὲν δύνασθε νὰ ἀπαντήσητε εἰς ὅ, τι εἰξεύρω. φεῦ ! τό-

φέδες καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀποικιακῶν, ὥστε νὰ γίνεταί ἀληθὴς συναγωνισμὸς μετ' τὰ μεγαλῆτερα τῆς πόλεως μας ἐδωδιμοπωλεῖα, διότι καὶ αἱ τιμαὶ του εἶναι λογικαὶ καὶ ἡ ὑπηρεσία πρόθυμος.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ μετ' ἀρίστας συστάσεις δέχεται οἰκοτρόφους ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῶν ἐπαρχιῶν μέχρι 14 ἐτῶν, μετ' ἐπιτοίσιον ἐντελὸς μητρικὴν καὶ ἀντὶ μετρίας ἀμοιβῆς. Ὁ ἀπρογυμνῶνται πρῶτον ἀνευ ἰδιαίτερας ἀμοιβῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν. Συνιστᾶται θερμῶς ὑπὸ τῆς Ἐβρημερίδος τῶν Κυριῶν, εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁποίας ὡς ἀπευθυνθῶσιν οἱ βουλόμενοι.

ΑΝΤ. ΤΑΣΣΙΑΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΑΝΔΡΩΝ, ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΩΝ

Ὅδος Ἐρμού ἀριθ. 82. ἀπέναντι οἰκίας Σκουζέ

Πλοῦτος καὶ ποικιλία εἰς ὅλα τὰ εἶδη. Τιμαὶ εὐθηνόταται, ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ. Ἐσώρρουχα ἔτοιμα ἢ κατὰ παραγγελίαν. Ἐτοιμοὶ ἢ κατὰ παραγγελίαν γυναικεῖοι πῖλοι. Πρόθυμος καὶ ταχυτάτη ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας. Δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ μέτρων. Δεκταὶ παραγγελίαι προικῶν καὶ βαπτιστικῶν.

Π. ΦΑΡΔΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Εἰς Πειραιᾶ, ἀπέναντι διδοηροδρομικοῦ Σταθμοῦ.

Κλίνει ἀγγλικά ὠραιότατα, κλίνει ὁδοπορικὰ κατὰ ληλοὶ δι' ἐξοχὰς καὶ λουτρά, σομιέ, λίκνα ἀγγλικά παιδικὰ, κάτοπτρα, ὀξέα διὰ βαφάς. Ὅλα αὐτὰ εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ παρὰ τῶ ἐν Πειραιεὶ κ. Φαρδούλη καὶ Υἱῷ. Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

σεν καλὰ.

— Σὺς βεβαίω, κυρία μου, τῇ ἀπήντησά ὅτι ὁ Κλοπέ δὲν μοὶ ἔγραψέ ποτε τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἐπαναλάβω. Δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς τί σὺς κάμνει νὰ ὑποφέρετε, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἀνέξεσα πληγὴν τῆς καρδίας σας καὶ σὺς ζητῶ συγγνώμην.

— Ἐγὼ σὺς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε μόλις συγκρατοῦσα τὰ δάκρυά της. Ἀπὸ τὴν πρώτην σας ἐπίσκεψιν, σὺς θλίβω μετ' τὰς θλίψεις μου, τὰς ὁποίας θὰ ἐμμαντεύετε πολὺ εὐκολα, προσέθηκε θωπεύουσα καὶ πάλιν μετ' τὰς ἰσχνὰς χεῖράς της τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ τὸν ὁποῖον ἐστεῖλε νὰ παίξῃ.

Ἐκεῖνο ἀπεσύρθη εἰς γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἤρχισε νὰ φυλλομετρή ἐν βιβλίῳ μετ' εἰκονογραφίας μετ' τὴν σιγαλὴν εὐπάθειαν τῶν παιδῶν τῶν ὁποίων τὸ αἶμα δὲν βράζει ποτέ.

— Ὅφειλω εἰς τὴν παλαιὰν σας φιλίαν διὰ τὸν οἶκόν μου μίαν ἐξήγησιν, εἶπε μετ' ἐπίσημον ὕφος, ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ σὺς ὀμιλήσω, ἐὰν δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ σὺς ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν μόνος σὺς ἡμπορεῖτε νὰ μᾶς παράσχητε, ἐτόνισε. Εἶναι μῆνες ὅλοι, ὅπου ἤθελα σὺς γράψω, χωρὶς νὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ τὸ ἀποφασίσω. Ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους τοῦ Κλοπέ, εἶσθε ὁ μόνος, τὸν ὁποῖον ἐπρότιμα πάντοτε.

Ἐπειτα οἱ ἄλλοι δὲν ἐπισκέπτονται πλέον τὸ μελαγχολικὸν σπῆτι μας.

— Ἠλλάξε λοιπὸν πολὺ ὁ Ὑβ ; ἠρώτησα.

(Ἀκολουθεῖ)